

Integreren is een kwestie van investeren

2011/45
21, 06, 2011

MENSEN

WELVAART

BESCHERMING

Achteraf beschouwd had het wel iets, mijn eerste syndicusvergadering. Een half jaar geleden kocht ik een appartement op het Graaf van Vlaanderenplein, tegenover het Gemeentehuis en 's lands grootste commissariaat – kan niet anders – in hartje Molenbeek.

Brieuc Van Damme
Fellow
Itinera Institute

Rechts aan tafel zit Moustafa, een Gentse Turk die met zijn familie in Brussel zijn geluk is komen zoeken. Hij spreekt nog geen Frans, maar dat komt wel stelt hij me vlug gerust. Aan mijn linkerzijde zit Joana uit Roemenië die op de vergadering haar vader vertegenwoordigt, omdat ook zijn Frans nog niet goed genoeg is. Het hare is perfect, maar de rollende "Rs" verraden dat ze ook nog andere talen meester is. Tegenover mij zitten drie gesluierde Marokkaanse vrouwen. Ze volgen de vergadering met een kind op de schoot. Ik vraag me af waarom hun mannen niet meegekomen zijn. Ze spreken bijna uitsluitend Arabisch en ik vermoed dat ze met Marokkaanse Belgen getrouwd zijn. De discussies volgen doen ze via Khaled,

een eigenaar van Tunesische origine, die voor hen de grote lijnen van het Frans naar het Arabisch vertaalt, en voor ons hun Arabisch naar het Frans omzet. Tegenover mij zit een jong koppel. Het type met grote zwarte brilmonturen en een diploma van het Rits die dit stuk in alle waarschijnlijkheid in De Walvis zullen lezen. Katrien, mijn Diksmuidse buurvrouw die nog niet in haar nieuwe woonst is ingetrokken, overziet het allemaal met angstige ogen.

“

Onze afkomst mag dan wel verschillend zijn, voor de toekomst willen we hetzelfde: properheid en veiligheid.

”

De vergadering in het Egyptische restaurant verloopt best wel hectisch. De muziek van Jedwane en Jallal el Hamdaoui schatert door de BOSE luidsprekers terwijl wij het in het

Nederlands, Frans en Arabisch proberen eens te geraken over cruciale onderwerpen zoals de kuisploeg en

de installatie van nieuwe ramen en deuren. Onze afkomst mag dan wel verschillend zijn, voor de toekomst willen we hetzelfde: properheid en veiligheid. Zij ontbreken nog te vaak in 1080 Brussel. De straten liggen er permanent vuil bij en de politie lijkt de strijd tegen de rotte appels te hebben opgegeven. De oorzaken hiervoor zijn waarschijnlijk even divers als complex, maar zoals mijn buurtgenoot en redacteur van deze krant Bart Eeckhout terecht schrijft is de gemene deler “de monocultuur van de armoede”. Sint-Jans-Molenbeek is volgens de cijfers van de FOD Economie de tweede armste gemeente van het land, net na Sint-Joost-ten-Node die ook nog eens de kleinste is.

Het valt op dat er in mijn stad van oorsprong Brugge (die scone, die veilige) veel meer blauw op straat is dan in Molenbeek waar de

problemen veel groter zijn – laten we elkaar geen Liesbeth noemen. De politie zie ik alleen met zwaailichten en gierende banden uitrukken; wijkagenten ben ik nog niet tegengekomen. “La police de proximité?, connais pas”. Opvallend ook hoe de metrostations en de pleinen van het hoger gelegen Brussel veel beter onderhouden worden. Met vandalisme heeft dat niet veel te maken, met investeringen en beleid wel. Al na zes maand voel ik me soms een tweederangsburger, Bleu-Blanc-Belge of niet. Zou het kunnen dat er kwaad opzet mee gemoeid is? Zou het kunnen dat electorale berekeningen er voor iets tussen zitten, zoals Eeckhout lijkt te vermoeden?

In buurten als Molenbeek tikt een sociale tijdbom. Met 32% werkloosheid in mijn gemeente hoeft dat niet te verbazen. Jongeren zijn bang voor hun toekomst in dit land wanneer ze horen dat zelfs bedrijven als de United Colors of Benetton en masse op de arbeidsmarkt discrimineren. Wanneer ze de indruk krijgen niet gewenst te zijn. De hefbomen voor integratie zijn nochtans gekend. Dat begint met de grootstedelijke context voor huisvesting, orde en veiligheid. Dat betreft de ouders actief in scholing en opvoeding, met opvolging en responsabilisering. Het vergt aangepast onderwijs dat inzet op talenkennis en

inburgering. Het vraagt een dynamische arbeidsmarkt met lagere drempels en met een strategie tegen discriminatie. Integreren is vooral een kwestie van investeren. Als we willen, kunnen we binnenkort de vruchten van een geslaagd integratiebeleid plukken. In immigratie en integratie schuilt ook een opportuniteit.

Na twee uur verlaat ik de vergadering met barstende koppijn, maar met de mondhoeken licht opgetrokken. Nu de gemeenschappelijke afspraken voor het gebouw zijn gemaakt kunnen we ook echt gaan samen leven. De muntthee die ons op het einde aangeboden wordt helpt me erboven op, en hoewel het al bijna 10 uur is krioelt het buiten nog van de mensen. Een beetje verder speelt een groepje Pakistanen hun wereldbekerfinale cricket na, terwijl de zon achter de Basiliek van Koekelberg verdwijnt. Ik hou van mijn quartier ook al voel ik me er niet altijd op mijn plaats. Het was veel gemakkelijker niet op te vallen waar ik vroeger woonde in de Europese buurt bij het Schumanplein. "Are you Belgian? Really?"

You're the first true Belgian I've met since I arrived in Brussels two years ago!" Vlaming zijn in Brussel, het heeft in elke gemeente iets exotisch.

Verschenen in De Morgen van 17 juni 2011

Voor duurzame economische groei en sociale bescherming.

ONAFHANKELIJKE DENKTANK

KLARE IDEEËN, KLAAR VOOR ACTIE

Itinera Institute VZW

Leopold II Laan 184d B-1080 Brussel
T +32 2 412 02 62 - F +32 2 412 02 69

info@itinerainstitute.org
www.itinerainstitute.org

Verantwoordelijke uitgever: Marc De Vos, Directeur